

Az örökség valósága

Lekció: Zsolt 33/Textus: Ef 1, 11-14

Bevezetés

A miénk minden lelki áldás Krisztusban! Örülünk és legyünk hálásak, mert Isten kiválasztottai lehetünk, mert élünk és megismertük az örök élet útját! Dicsérhetjük Istent, mert Ő jó, hűséges, betölti terveit, kapcsolatba lép velünk és elkötelezi magát ebben a kapcsolatban! Őbenne, Jézus Krisztusban megkaptunk mindent, amire szükségünk van! Őbenne foglal egybe mindeneket és teszi egygyé mennyei távlatokban is a benne hívőket és az egész világot.

Folytatódik az Efézusi levél. Vasárnapról vasárnapra bekerülünk a sodrásába, és megérthetünk, megérezhetünk valamit abból, ahogy Pál megosztja az evangélium gazdagságát, és ahogy ennek következtében épül, erősödik az Igét befogadó ember és közössége. A felnőtt gyülekezet, a hitben járó, növekvő keresztyén ember, ez lebeghetett a levél írójának szeme előtt.

Ennek a felnőttiségnek, érettségnek a része, hogy ezekben az Igékben bibliai igazságok bonyolult szövetében találjuk magunkat. Nincs történet, amiben szereplők tesznek valamit és eljutnak innen oda, megküzdnek valamivel és győznek, hanem fogalmak, képek, igazságok sorával találkozunk. És ezek részben roppant egyszerűek, részben összetett és elvont igazságok.

A mai Igében is az igazságnak rétegét találjuk egymáson, amit kibontva fontos erőforrás tárul elénk, ami egyéni életünket és közösségünket is gazdagíthatja. Kicsit rendhagyó módon, nyelvtani formák vizsgálatán keresztül próbájuk meg megérteni az Ige mai üzenetét!

I. Személyes névmások.

Az elmúlt vasárnap hallottunk arról, hogy Isten Krisztusban egybefoglal mindeneket. Ebben a mai Igében megfigyelhetjük ennek különös folytatódását – mégpedig a személyes névmások és személyragok váltakozásában. „Őbenne” – hangzik el a kulcsszó, ami ritmikusan ismétlődik az Efézusi levél első fejezetében. Először „mi”-ről beszél az apostol, utána „ti is”, végül pedig „örökségünk” zálogáról. Gyönyörűen jelenik meg ebben a szakaszban a „mi” (a választott nép, a zsidóság, Pál apostol népe), a megszólított „ti” (a pogányokból lett keresztyének) és persze mindez egy. Az örökség egy, Krisztusban egy lett a korábban választott nép, és mindenki, aki csak hisz Jézusban. Nekünk ez, így több ezer év távlatából lehet, hogy nem annyira feltűnő, vagy nagy fontosságú, de észrevehetjük ebben is egyrészt a levél írójának finomságait, másrészt

Isten munkájának sokféle gazdagságát. Az Ige ugyanakkor mindig tükör a számunkra, és csak csendben kérdezem meg, hogy állunk mi ezekkel a személyes névmásokkal és személyragokkal. Mert ahogy lehet helyénvaló módon jelölni viszonyokat, összetartozásokat, ugyanúgy lehet kiközösíteni, megkülönböztetni, bántani is. A felnőtt gyülekezet, az érett keresztyén közösség helyén használja ezt. A „mi” és a „ti” vagy „ők” éles határt vagy elszigeteltséget is jelölhet. Isten népének halála a bezárkózás, elkülönülés. Miközben persze a környezetünktől vannak dolgok, amik megkülönböztetnek minket. Nagyon fontos hogy felismerjük egyénileg magunkban vagy közösségileg, ha többnek, különlegesebbnek és ezáltal alapvetően jobbnak tartjuk magunkat a környezetünknél, és ezáltal már fölé is rendeltük magunkat másnak. De akár nem hívőként is érinthet ez téged, hiszen ugyanígy kívülről is meg lehet különböztetni vagy el lehet választani: én nem vagyok olyan, mint ők... Isten Krisztusban mindenkit hív, és mindenkit befogad, mi ezt az örömhírt, ezt a hozzáállást közvetíthetjük a világban.

II. Igeidők (múlt-jövő-jelen).

Az Ige nagyon érdekesen használja az igeidőket. Mondhatnám azt is, hogy az idő nem egyszerűen a megszokott lineáris módon jelenik meg. A múltban elindult események még tartanak, a jelen hatással van a jövőre és fordítva is. Illetve mindent megelőz és felülír Isten örök, idő feletti kiválasztása, kijelentett akarata. Kicsit nehéz eligazodni benne, de próbáljuk meg.

1. Azt olvassuk, hogy Isten akarata és kijelentett elhatározása szerint, mivel eleve elrendelte, örökösivé lettünk. Krisztusban, Jézus áldozatáért, mi, akik hiszünk benne, örökösök lettünk. Hát ez jó hír! Na de mi az örökség? Hol az örökség?

a. Az örökség a mindennapi használatban vagyon, pénzzé tehető érték, amit egy vagy több generáció felhalmozásából, gyűjtéséből hagy a következőre. Az örökség a Bibliában ószövetségi háttérű kifejezés. Egyrészt Izraelt nevezi az Írás Isten örökségének több helyen is (v.ö. Deut 32, 9; Zsolt 33, 12; 1Kir 8, 51; Zsolt 106, 40). Izrael feladata, elhívása volt, hogy Istenről bizonyosságát tegyen, tervét és uralmát hirdesse. Ebbe a folyamatba kapcsol be Isten Krisztusban minden népet.

b. És miközben Izraelt Isten örökségének nevezi az Írás, Izraelnek is volt öröksége, mégpedig a föld, az ígért földje, Kánaán. A föld, az élettér, a lehetőség és biztonság az életre a következő nemzedékek számára is.

c. Mit jelent ez most számunkra, hogy keresztyén emberként örökösök vagyunk? Mi ez az örökség, ami a miénk? (Az üdvjavak...) Sokan könnyen rávágnák talán, hogy a menny. A mennyei dicsőség, az örök élet, a mennyei kincsek, aminek gyűjtésére Jézus a Hegyi beszédben is biztat.

Pedig ennél jóval több az örökség. Azt kell, hogy mondjam, hogy az egész világ az örökség: mert Isten Krisztusban egybefoglal mindeneket – nem csak a menny! Az egész földön megjelenik, kiteljesedik Isten szeretete és hatalma! Az egész kozmosz benne foglaltatik ebben. Nem egy üldözött, kiszolgáltatott nép Isten népe, aki ezen a világon senyved, hogy majd egyszer jó lesz a mennyben. Krisztusban már most, a jelenben, a mostban élvezhetjük az örökséget, és a megváltás átformálja világunkat, jelenünket, környezetünket, földi valóságunkat is! Mindennek jele pedig maga a keresztyén ember és a felnőtt, egészségesen működő keresztyén közösség a világban. Ráadásul örökös társai vagyunk Krisztusnak, ahogy a Római levélben olvastuk, tehát ez a vele való közösség valósága is a számunkra.

2. Aki felismerte a megváltás ajándékát és rádöbbsent arra, hogy örökös, azé annak jövőbe mutató következménye: Előre reménykedünk a Krisztusban. Mert a teljesség még várat magára. Az örökség, Isten szeretetének teljessége már a miénk, de nem láthatjuk teljesen. De előre reménykedhetünk benne. Ez a reménység, ez az előre reménykedünk a keresztyén ember alapvető sajátja és nagyon fontos erőforrása. A még nem teljességében látható, de bizonyos isteni teljességben reménykedünk, az Ő igazságának győzelmében és megjelenésében az egész világon. Ebben a reménységben ugyanakkor nem maradunk egyedül. Az Ige nagyon szépen beszél erről.

3. Eljegyzett minket Isten. Kaptunk egy pecsétet, zálogot (egy gyűrűt). Ez pedig a Szentlélek. Isten eldöntötte ezt is, hogy így lesz: eljegyzett minket a Szentlélekkel, akinek a jelenléte valóságos és megtapasztalható, hogy segítsen megmaradni, előre reménykedni Krisztusban, amíg meg nem látjuk Őt teljességében. A zálog, pecsét (aminek a képét itt az Ige használja) a tulajdonjogot, hitelességet bizonyítja. Jel és bizonyosság egyben. A Szentlélek – bennünk, közöttünk, a gyülekezetben, a világban - az örökség része, az előíze az eljövendő teljességnek. Beszél arról, milyen lesz a teljesség!

Ravasz László szerint: „A Szentlélek Isten megváltó munkájának bizonyossága bennünk, éppúgy mint az ember öntudata annak, hogy van/létezik.”

4. Üdvrend. Még egy gondolat az igeidőkhöz. Megfigyelhetünk egy folyamatot az Igében, ami arról beszél, hogyan ér el az evangélium a pogány származású emberekhez (a „ti” egységben). Hallják az igazság Igéjét, hívökké lesznek, betölti őket a Szentlélek. Ha még nem vagy Krisztus gyermeke, ezen az úton jársz. Lehet, hogy még csak hallod az Igét, vagy már befogadtad, de még nem töltött be Isten Szentleke a maga teljességével. A kérdés számodra a következő lépés, és Isten ma arra hív, hogy tedd meg ezt a lépést. Ő közeledik feléd, itt van és most megszólít.

III. Célhatározói mellékmondat.

Az utolsó nyelvtani szerkezet, érdekesség, amivel szeretnék foglalkozni, igazából a legteljesebben mutatja meg azt, mi a jelenben, a mostban a dolgunk. Azaz mire vagyunk szabadok. Mert az evangélium igazságában élni, hitben élni, Krisztusban reménykedni, a Szentlélek jelenlétében élni, eljegyzettnek lenni hihetetlen szabadságot jelent! A célhatározói mellékmondat, ami folyton visszatér az Efézusi levél első fejezetében, így hangzik: „...hogycsőségének magasztalására legyünk.” Ez a jelen célja, a jelen legfontosabb tartalma. Milyen egyszerűnek tűnik. Dicsérjük Istent. De ezért van az egész? Isten akart egy kis zenét, éneklő embereket, és ezért a megváltás, meg minden...? Nyilván nem.

1. Isten dicsőségének magasztalása a részünkről a jelenben való teljes jelenlét egyrészt. Az, hogy vállaljuk, megéljük hálaadással azt, amit éppen a jelenben történik velünk, azt a valóságot, amiben vagyunk. Akármilyen fájdalmas és nehéz is. Enélkül nincs dicsőítés és magasztalás. Ugyanakkor csak a jelenben ragadható meg: Krisztusban vagyok – velem van, bennem van! A tenyerében vagyok! Nem választ semmi el!

2. Másrészt a jelenben, a mostban magasztaljuk Istent a szeretetért és mindazért, amit megértettünk és megismertünk belőle. Ezért éneklünk, ezért szolgálunk, és fejezzük ki mindenféle módon felé a hálánkat. Aktivitás, felszabadultság és spontaneitás, ez lehet a magasztalás valósága!

3. A szeretet cselekedeteiben, a kreativitásban, a másokért is élésben mutatkozhat meg ez a magasztalás. A keresztyén életformában, a keresztyén gyülekezetben és azon kívül is. Ha megvan az örökség bizonyossága, szabad a szívünk erre!

Befejezés

Egy képpel szeretném befejezni az igehirdetést. Pál a keresztyén gyülekezetet olyannak látja, mint a pusztában vándorló zsidó népet: a szolgaságból (Egyiptomból) kiszabadult, de Kánaánt (a mennyet) még nem érte el. Az örökség elnyerésének ígéretével vándorol a pusztában, ami kemény terep. De ott a tűz/füstoszlop, a zálog (a Szentlélek): Isten velünk, miénk az örökség! Ennek a jelenvalósága, bizonyossága szabadítson fel minket Isten dicséretére most is!

Ámen!

(Thoma László)